Pierre-Jean Brouillaud

PLANETA INSUPORTABILĂ [1]

1 În limba română a apărut în revista *Nautilus* nr. 5 /nov. 1995. Traducerea: Laurenţiu Antim Turcu.

Smrtch se ospăta cu o înghiţitură de anhidridă sulfurică. Asta-i amintea de atmosfera de acasă şi-l încălzea în acelaşi timp. Pe planeta nenorocită unde ajunsese era frig de-i îngheţau componentele. Patruzeci de grade, pe scara termometrică locală. În lumea din care venea, Zkrd, era numită Planeta Geamănă. Halal surori, care nu seamănă nici de doi bani! N-aveau în comun decât acelaşi soare…

Încă o înghiţitură de SO_2! Ah, ce parfum! … Şi un pic de H_2S0_4, dar numai un pic, pentru că abuzând, risca să se „desfunde”. Ce expresie vulgară! Pentru el nu însemna cine ştie ce, doar că prinsese prostul obicei să vorbească în limba terriană când era singur. Ajunsese chiar să gândească şi să viseze ca un pământean!

El risca să se dezagrege, nu să se „desfunde”: expresie barbară de care chiar se mira cum poate s-o înghită. Limba Zkrd, dimpotrivă, era parcă făcută să exprime nuanţele subtile ale stărilor gazoase, mişcarea, fluiditatea, metamorfoza. Aici totul rămânea neschimbător, fiecare lucru era ceea ce era de fapt şi rămânea aşa.

Craterul din faţa lui, de exemplu, ce mai aştepta să-şi scuipe lava?

Când temperatura scădea – şi începea să se-nsereze – componentele lui Smrtch aveau tendinţa să se solidifice. Viaţa lui balansa între două pericole: dezintegrarea prin exces de SO_2 sau starea de rigiditate prin răcire.

De-a dreptul de nesuportat viaţa pe această planetă, Terra! Singura schimbare era alternarea la nesfârşit a zilelor şi nopţilor. Nici n-apucai să te obişnuieşti cu întunericul, că se şi crăpa de ziuă. Apoi soarele acesta orbitor, care lăsa umbre peste tot. Lui Smrtch îi era de-a dreptul teamă de forma

alungită şi negricioasă care-l urma pretutindeni. O asemenea formă, tocmai prin imaterialitatea ei, ar fi trebuit să-i pară familiară, să dea vizitatorului o imagine mai fidelă. În orice caz, una mai puţin străină. Când aterizase nu avea umbră deloc, ceea ce iarăşi nu-i convenea: oricine l-ar fi putut repera tocmai datorită absenţei ei! Noroc că oamenii erau prea grăbiţi şi preocupaţi de ei înşişi. Nu se priveau nici măcar unul pe celălalt, dar mai să se uite la umbre. Şi totuşi, zilele trecute, o femeie, văzându-l pe Smrtch, se uitase mai întâi la soare, apoi la el, şi rămăsese în mirarea ei până la asfinţit…

Mirosul lui specific putea, de asemenea, să-l trădeze. Oamenii cam strâmbau din nas când treceau pe lângă el. Dar, la urma urmei, şi el le simţea emanaţiile fetide şi acreala de transpiraţie. Miros de carne.

Corpul îi era greu, de-abia şi-l mişca din loc. Doar după un lung antrenament reuşise oarecum să se deplaseze fără a atrage atenţia celorlalţi. Pe fişa lui personală – 1,82 metri, păr castaniu – pământenii ar fi adăugat cu siguranţă *semne particulare: neant.* Oamenii aveau organe, secreţii, dejecţii, carne de măcelărie în ambalaj. Moarte şi putrefacţie. Organe inutile. La ce i-ar fi servit lui ochii, atâta vreme cât vedea cu toate celulele corpului? Pe când oamenii, cu tot cu ochi şi cu camere de luat vederi, nu vedeau nimic! Cea mai bună dovadă era că ei nici măcar nu distingeau formele superioare de viaţă de pe Zkrd. Adevărul este că nici nu exista vreo asemănare între cele două, iar să inventeze ceea ce nici ei, nici instrumentele lor nu puteau percepe, ar fi fost un nonsens.

Un jet de aer fierbinte îi mângâie pulpele.

Când îl apuca dorul, când viziunea înfierbântată îl obseda, Zkrd se retrăgea întotdeauna în craterul vulcanului, să se revigoreze cu o raţie gratuită de SO_2 şi să se lase scăldat de micile erupţii de gaze. Era o plăcere de nedescris să simtă solul cum tremura şi cum scuipa fum.

Păcat că nu mai putea rămâne. Trebuia să coboare pe malul mării.

Pe drumul de pietriş văzu parcată o maşină albastră, de culoarea cerului. Ceva mai departe, o terriană, mânuind mai multe aparate deodată, făcea măsurători de teren. Să fi fost o fată frumoasă, după gusturile pământene? Brunetă, cu pielea mată, cu sâni tari sub bluza rozalie, zveltă, cu picioare lungi, acoperite de blue-jeans mulaţi.

Smrtch ar fi preferat s-o evite, numai că ea îl observase deja şi exclamă:

— Ce căldură!

Fata era lac de sudoare, dar surâdea. Se apropie.

— Atenţie! strigă el. Rămâi unde eşti, altfel te afunzi în pământ. Se vede că nu cunoşti terenul. Rişti să-ţi frigi tălpile!

O luă de mână:

— Hai după mine!

Fata îl măsură din cap până-n picioare. Frumos bărbat! De o frumuseţe stereotipă, dar… Adevărata personalitate ieşea în evidenţă privind curbura nasului.

O conduse printre jeturile sulfuroase până la o scobitură în peretele de rocă, unde se puteau adăposti. Fata abia mai putea să răsufle, iar sudoarea şiroia de pe gâtul ei, impregnând materialul bluzei, făcând-o să se muleze pe corp.

— Odihneşte-te, îi spuse Smrtch.

Sprijinită de peretele stâncii, fata îşi recâştigă repede

suflul:

— Cunoaşteţi bine zona, s-ar zice, şi totuşi ceva mă face să cred că nu sunteţi din partea locului.

— Zău, se vede? După ce?

— După umbră.

— Dar ce-i deosebit la umbra mea?

— E foarte îngrijită dar şi capricioasă. Când o apucă, rămâne în urmă.

— A ta, dimpotrivă, e clară şi bine conturată. Ai putea să pui mâna pe ea.

Tentaţia fusese mai puternică decât el. Un reflex de terrian. Smrtch nu se putu abţine să nu atingă obrazul fetei, care se numea Prisca.

— Ce nume frumos! Eu nu l-am mai întâlnit.

— E totuşi din calendar. Dar al tău?

—… Daniel mă cheamă.

— Nu ţi se potriveşte.

— Atunci, care-ar fi altul mai bun?

— Unul mai exotic.

Fata preferă să tacă şi să ia mâna lui Smrtch într-ale ei. Apoi se mângâiară până când ea îşi apăsă buzele pe ale lui.

N-ar fi trebuit. Lui oricum nu-i spunea nimic. Însă nu-i ceruse permisiunea. Şi în misiunea lui, sexul era obiectivul principal. Toţi ştiau că pământenii nu se gândesc decât la asta. „Neam de desfrânaţi" li se spunea pe Zkrd.

Smrtch începu *check-up*-ul şi programarea fazelor: nu-şi putea permite să se lase-n voia naturii lui.

— Dintotdeauna, visul meu a fost să fac dragoste cu un E.T., îl readuse la realitate partenera.

— Vei fi dezamăgită.

— Nu e cazul să te subestimezi. Cea mai mare parte dintre

bărbaţi, vreau să zic terrieni, au o reputaţie mai mult publicitară. Se exagerează totul aici.

— Dar nu vă dezgustă?

— Ce anume?

— Masa asta de carne…

Ea se strâmbă. El continuă:

— Scuză-mă, nu voiam să te jicnesc, dar eu nu sunt un expert în materie şi mi se întâmplă să mai fac gafe…

— Vii de departe? Povesteşte-mi ceva despre planeta ta.

— Se numeşte Zkrd.

— N-am auzit de ea. De altfel, Universul e infinit.

Indicaţiile concordau: momentul orgasmului sosise la miime de secundă.

Îi simţi contracţiile crescând, apoi, potolindu-se.

Prisca părea satisfăcută. El oricum nu simţea nimic. Niciodată. Fusese programat să ofere plăcere, nu să o aibă. Câştigul lui consta în faptul că „gimnastica" îl mai încălzise puţin.

— Exact ca un terrian, spuse fata.

— Eşti dezamăgită…

— Dimpotrivă! Faci dragoste ca un expert… Dar spune-mi, pe planeta ta femeile simt plăcerea actului?

— Noi nu procedăm în acelaşi fel.

— Hai, povesteşte-mi!

— Procesul se petrece la nivelul glandelor, al nervilor şi – cum le ziceţi voi? - al neuronilor.

— Dar la voi, la bărbaţi?

— La noi e o reacţie la nivelul moleculelor. Totul constă în armonia îmbinărilor.

Prisca se strâmbă:

— Dragoste descărnată, într-un anume fel… Eşti de mult

aici?

— De şase luni, dintr-ale voastre. Enorm!

— Ce vrei să spui prin asta?

El o privi surprins:

— Vreau să zic că e prea mult.

— Şi-atunci, când ai de gând să pleci?

— Chiar acum.

Se ridică:

— Eu mi-am îndeplinit misiunea. Peste câteva minute vom trăi doar amintirile, Prisca.

— Dar acum?

— Mai întâi de toate trebuie să mă debarasez de deghizarea asta.

Şi ieşi din corp ca o insectă din crisalidă. Atât doar că insecta era invizibilă. Pe pământ rămăsese doar o piele, ca un balon dezumflat.

Fata sări în picioare.

— Îmi pare rău, rosti o voce albă în care Prisca o recunoscu cu greu pe cea a lui Smrtch. În mod normal, ar fi trebuit să distrug învelişul meu pământean, dar m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să-l păstrezi ca amintire. Ar fi un fel de piesă de muzeu…

Pielea se stafidise între timp, nu mai măsura decât vreun metru şi ceva şi devenea tot mai gri la culoare.

Prisca o aruncă în silă în portbagajul maşinii şi porni. Opri la primul sat din drum şi cumpără o lopată, apoi ceva mai departe, pe câmp, vru s-o îngroape după obiceiul pământesc.

Dar el, chiar invizibil, nu se putuse hotărî s-o părăsească.

Urmărise maşina albastră, dar la viteza aceea, cu toate că era imaterial, îl prinsese frigul. Smrtch ştia ce probleme moleculare ar putea avea dac-ar mai rămâne.

Ea-l întrebă:

— La câţi ani-lumină se află planeta ta?

— Aici, aproape.

— Aproape, unde?

— Priveşte!

Era chiar la apus şi Venus apăruse la orizont.

— Peste 400°C, spuse Prisca. Nori de acid sulfuric. Cum se poate trăi pe o asemenea planetă?

Smrtch nu răspunse. Era deja departe.

Cuprinsă de îndoială, Prisca deschide portbagajul.

Pielea dispăruse. Doar izul puturos de SO_2 persista.

Bombăni:

— Venusienii ăştia, toate le fac pe dos. Auzi! Armonie şi îmbinări! Mă lua drept idioată… Acum e rândul meu să mă răcoresc. Direcţia Mercur!

Dispăru într-un nor de praf. Lăsând în urma ei maşina albastră cu portbagajul deschis.